

pověď plné moci a zánik její vůči odpůrci teprv od té doby, kdy mu bylo doručeno podání s oznámením, že byl zřízen jiný advokát. Po výpovědi plné moci jest dle Šu 36 c. ř. s. plnomocník oprávněn a povinen stranu ještě po 14 dnů zastupovati a to advokát ode dne doručení výpovědi (§ 11 adv. řádu), by byla uchráněna újmy. Doručení rozsudku stalo se Dru V-ovi před naznačenou dobou, takže jeho výpověď plné moci vůči odpůrci i soudu neměla účinku a doručení stalo se mu tedy právem. Ta okolnost, že rozsudek byl znovu doručen nově zřízenému zástupci, není rozhodná a bylo na žalovaných a jejich dřívějším zástupci, aby se o včasné podání odvolání postarali.

Čís. 6196.

Pokud nejsou dohodou vlastníka zabraného majetku se Státním pozemkovým úřadem dotčeny zákonné předpisy o výpovědi ze zabraného majetku.

(Rozh. ze dne 8. srpna 1926, R I 502/26.)

Rekursní soud nevyhověl rekursu vlastníka zabraného majetku do usnesení prvního soudu, jímž mu byla doručena výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku. Důvody: Proti napadené výpovědi namítá stěžovatel, že tu není předpokladu Šu 23 náhr. zák. pro výpověď, poněvadž zákonný předpoklad pozměněn byl dohodou o rozsahu převzetí ze dne 21. února 1925 v tom smyslu, že Státní pozemkový úřad se zavázal, že nepřeveze nemovitosti k vyloučení požadované a že, i kdyby bylo vydáno nepříznivé rozhodnutí, má strana možnost žádosti obnoviti, které Státní pozemkový úřad zavázal se uznati za nové a o nich jako nových jednati. Soud rekursní má za to, že se stala tato dohoda mimosoudně, že poznámka zamýšleného převzetí trvá dále a že tedy také toho času jsou tu předpoklady výpovědi Šu 23 náhrad. zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká usnesení rekursního soudu, že je nezákonným, odporujíc ustanovením Šu 20 (3) náhradového zákona, pokud se týče Šu 14 (2) téhož zákona. Míní, že rekursní soud neprávem nepřikládá dohodě o rozsahu převzetí významu, ačkoliv tato dohoda spadá pod ustanovení Šu 14 (2) náhradového zákona, a byly jí, pokud se týče, mohly jí býti podle ustáleného rozhodování nejvyššího správního soudu upraveny předpoklady platné výpovědi podle Šu 23 náhradového zákona. Vytýká rekursnímu soudu, že, pokud vyslovil domněnku, že dohoda byla uzavřena mimosoudně, porušil stěžejní zásadu podle Šu 2 čís. 5 nesp. říz., poněvadž měl v pochybnosti, na základě které vyslovil domněnku; vyšetřiti okolnosti a poměry, vyslechnouti s touto věcí obeznámené osoby, nebo vyžádati si zprávy a všechny listiny, podávající podrobnější

vysvětlení, zejména vyžádati si řečenou dohodu ze dne 21. února 1925, ze které by byl podle stěžovatelova mínění seznal oprávněnost jeho stanoviska. — Neučiniv tak dopustil se prý protizákonnosti, neboť předpis §u 20 náhradového zákona nařizuje rozhodování v nesporném řízení, platí v něm tedy také předpis §u 2 čís. 5 nesp. říz. Posléze uvádí, že se napadené usnesení ocitá v rozporu se zákonem a rozhodnutím nejvyššího správního soudu ze dne 14. května 1925, v němž vyslovena byla právní zásada, že onou dohodou byly pozměněny předpoklady platné výpovědi podle §u 23 náhradového zákona, takže stížnostní bod spadá do části I. c) náhradového zákona a náleží před řádné soudy. Leč dovolacímu rekursu nelze přiznati opodstatněnost. Především není oprávněna stěžovatelova výtká rekursnímu soudu, že, vysloviv domněnku, že dohoda byla uzavřena mimosoudně, porušil stěžejní zásadu §u 2 čís. 5 nesp. říz., poněvadž měl v pochybnosti, na základě která vyslovil pouhou domněnku, postupovati podle předpisu §u 2 čís. 5 nesp. říz. Dohoda byla v opisu předložena prvému soudu se stížností do usnesení tohoto soudu, stížnost samotná, ve které je řeč o této dohodě, byla sdělena se Státním pozemkovým úřadem, a tento se ve své odpovědi dotýká také řečené dohody. Nebylo tedy zapotřebí, když proti správnosti opisu dohody nebyly vzneseny námitky, by v tomto směru konáno bylo ještě šetření. Právě-li rekursní soud v odůvodnění svého usnesení, že »má za to, že se tato dohoda stala mimosoudně«, neodporuje to spisům, a nelze seznati, že rekursní soud měl v této příčině pochybnosti. Ve věci rekursní soud se neobíral výslovně obsahem dohody, nýbrž pouze vyřkl, že, když trvá dále poznámka zamýšleného převzetí, jsou tu také podle §u 23 náhradového zákona předpoklady výpovědi. Tím dal — arci nepřímou — také na jevo, přikloniv se úplně ku právnímu názoru Státního pozemkového úřadu, že s hlediska přezkoušení výpovědi v řádné cestě soudní nemůže býti dohodou ničeho měněno na zákonitých předpokladech výpovědi. Rozhodujícím je, že podle §u 20 (v doslovu zákona čís. 220/1922) může se stížnost do výpovědi opírat jenom o důvod, že nebylo šetřeno ustanovení části I. c) tohoto zákona a že soud rozhodne v nesporném řízení. Jest sice správně, že dohodou mohou býti po případě pozměněny předpoklady platné výpovědi podle §u 23 náhr. zák., spadá-li dohoda pod ustanovení §u 14 čís. 2 náhrad. zák., podle kteréhožto předpisu není výpovědi zapotřebí, dohodne-li se Státní pozemkový úřad s vlastníkem a osobami oprávněnými hospodařiti, o převzetí bez výpovědi, a že by ovšem také takový bod stížnostní spadal do části I. c) náhradového zákona, jehož tvrzeným nešetřením by se rekursní soud podle §u 23 náhrad. zákona musil obírat. Leč takové právní povahy není soudům v opisu předložená dohoda ze dne 21. února 1925, která je v odstavci VI. vázána na uvedené tam předpoklady, v níž zejména ad VI. b) je ustanoveno, že ohledně nemovitostí ku převzetí neurčených zůstává mimo jiné stěžovateli také vyhrazeno »podati nové žádosti ve změněné formě u Státního pozemkového úřadu, naproti čemuž se tento zavazuje, že takové žádosti uzná za nové a zavede o nich nové šetření«. Dáno-li stěžovateli dohodou také toto právo, sluší uznati, že dohoda nemůže býti považována za onu v §u 14 čís. 2 náhradového zákona uvedenou, totiž ne za dohodu všechny v úvahu přicházející body

konečně vyřizující a předpoklady v §u 20 náhradového zákona pozměňující.

Čís. 6197.

Záznam lze povolit jen na základě listiny, jež jest zřízena ve formě předepsané k její platnosti a obsahuje platný důvod ku nabytí práva, jež má být zaznamenáno.

K žádosti o záznam práva proti zmocniteli se vyžaduje, by byla předložena plná moc, jež třebas nemajíc zvláštních náležitostí §u 31, druhý odstavec, knih. zák., vyhovuje povšechným náležitostem §ů 26 a 27. knih. zák.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1926, R I 396/26.)

K n i h o v n í s o u d zamítl žádost, by na nemovitostech bylo zaznamenáno vlastnické právo pro Amadea Z-a, jedině proto, že plná moc Hanuše D-a nebyla listinně vykázána. **R e k u r s n í s o u d** záznam povolil. **D ů v o d y:** Důvod uvedený knihovním soudem nestačí k zamítnutí žádosti za záznam vlastnického práva podle listiny vydané výslovně Hanušem (Hansem) D-em, jakožto plnomocníkem Marie Terezie D-ové. V §§ 31—34 knih. zák. jsou uvedeny zvláštní požadavky povolení vkladu, zejména v § 31, druhý odstavec knih. zák. stanoveno, že podle plné moci může být povolen vklad proti zmocniteli jen tehdy, vykazuje-li jím vystavená plná moc náležitosti §u 31 druhý odstavec knih. zák. V projednávaném případě jest vyjádření vystaveno Hanušem D-em jakožto plnomocníkem Marie Terezie D-ové, není však tato plná moc vykázána. Poněvadž však předložené vyjádření o prodeji v listině uvedených podílů na pozemcích vykazuje po rozumu § 35 knih. zák. všeobecné náležitosti §§ 26 a 27 knih. zák., bylo podle § 35 knih. zák. povoliti žádaný záznam vlastnického práva a dáti lhůtu podle § 42 knih. zák. ku spravení záznamu. V knihovní žádosti ovšem není výslovně uvedeno, pro koho má být právo vlastnické zaznamenáno, avšak z citování tam uvedeného návrhu kupní smlouvy a v žádosti obsaženého tvrzení o ujednání mezi Hanušem D-em jako plnomocníkem Marie Terezie D-ové z jedné a Amadeem Z-em z druhé strany jest zřejmo, že tu jde o záznam vlastnického práva pro Amadea Z-a.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dle §u 35 kn. zák. může být povolen záznam na základě předložených listin, nevykazuje-li sice všech zvláštních náležitostí §u 31—34 kn. zák. pro vklad, mají však povšechné náležitosti pro knihovní zápis (§ 26 a 27 kn. zák.). Pro povolení záznamu jest tedy také zapotřebí, by listina, na jejímž základě byla podána žádost o záznam vlastnického práva, byla zřízena ve formě k její platnosti předepsané a musí obsahovati platný právní důvod ku nabytí věcného práva. Nehledíc k tomu, že listina ze dne 27. února 1926 jest zřízena ve formě pouhého dopisu